

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR IUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

XXVI. ÉVF. 1926. ÁPRILIS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephansum nyomda és könyvkiadó r. t.

IRGO IPSUM QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Bontsuk ki a zászlót! — *Volper Karolin:* Angyal-munka. — *Dr. Babura László:* A feltámadás körülményei. — *Központi:* Hegyek és halmok dicsérjétek az Urat! — *Dr. Hidasi József:* Mindenkié és senkié. — *Oltáregyleti élet.* — *V. A.:* Sion hegyén. (Kümmel Konradnak: «Die heilige Jugendzeit» című munkájából.)

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak igen boldog húsvéti Alleluját kívánunk.

Az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.

Müller Lajos S. J.: Az isteni erények: I. A hit és remény. II. A szeretet. Nagy szeretettel és örömmel olvassák a tudományos alapú és amellet praktikus értékeket, amelyekben Páter Müller olyan örvendően termékeny. Ismét két kötetet töltött ki a Kis Könyvtárban a fenti címek alatt. Nagyon is szükséges, hogy ezek is minél szélesebb körben elterjedjenek s a híveket az anyaszentegyház szellemében való elmélyüléshez segítsék. Szívesen ajánljuk.

Legújabb szentjeink. 1925-ben, a szentév folyamán az Anyaszentegyház a következőket iktatta a szentek sorába: 1. A Kisded Jézusról nevezett (lisieuxi) *Teréz* karmelita nővér († 1897). 2. *Canisius Péter* jézustársasági atya; egyházdoktor († 1597). 3. *Postel Mária Magdolna*, rendalapítónő († 1846). 4. *Barat Magdolna Zsófia*, a Sacré Coeur alapítónője († 1865). 5. *Eudes Ker. János*, egy férfi és egy női rend («Jó Pásztor») alapítója († 1680). 6. *Vianney János* plébános († 1859).

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetés egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Útmutatója 10.000 K, Vezérkönyve 10.000 K, Felvételi füzet 600 K, Fél százados története 40.000 K, Érme 30.000 K, Az O. E. szervezése és működése 1000 K.

Külföldiek: Jézus Szíve hónapja (füzve) 3500 K, Havi magány (Nádasdy) 10.000 K, Kánter Károly emlékkönyv 20.000 K, Szent Zita élete 2000 K, Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban 1000 K, Boldog Terézia szelleme 5.50 ar. kor. 38.500 K, Az Eucharisztia zenéje 1000 K, Litánia (latin szöveggel) 500 K, Litánia Szent Józsefről 500 K, Levelezőlapok (Örökimádás-templom) 1000 K, Kánter Károly emlékképek 500 K.

Jézusom Örömmöm folyóirat előfizetése egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, Indulója 500 K, Zászló levelezőlapja 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, Fehér Illom 2000 K, MI az Eucharisztikus Gyermekszövetség 200 K, Pápai áldás-levelezőlap 200 K, Levélzáróbélyeg 50 K, Örökimádás imakönyv (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félévszonkötés 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, Menjete Józsefhez 2000 K, Szent József imakönyv 84.000 K.

Bontsuk ki a zászlót!

AZ EUCHARISZTIA fehér zászlajára gondolunk. A szentségi Jézus ügyéről szeretnénk ezüst harsonával tudtára adni minden katolikus testvérünknek, hogy hála az Ő áldásának, legyőztük az első legnagyobb válságot és a központból azt jelenthetjük: hogy az Oltáregyesület igenis él, újra él: *föltámadott!*

Kiállításunk általános csodálkozás tárgya volt. S amikor mi azon gazdag adományok között jártunk, örömmel telt meg a szívünk, mert annak a sok szeretetnek és áldozatnak tavaszi fuvalmát éreztük, amely ezt a gyönyörű, igazán sok százmilliót érő kiállítást létrehozta. Hisz aránylag oly csekély az összeg, amely az egyes fiók-oltáregyletekből befolyt, de úgy látszik igen nagy volt a szeretet, amely adta s imádságos lelkelet könyörögte le rá az áldást, amely a belőle szerzett anyag földolgozásával a központban fáradozó hölgyek munkáját ily eredményessé és igazán nagyszerűvé tette.

Merítsünk bizalmat ebből az eredményből és mindenütt bontsuk ki az eucharisztikus Jézus zászlaját. Az Oltáregylet ügyének nem szabad elvesznie apró akadályokon, félreértéseken, általában minden nehézségen át diadalra kell vinnünk az Eucharisztia fehér zászlaját. Oly vigasztaló az Úr asztalánál megjelenő hívek buzgósa, akik Krisztus testének vételével keresik és szívják magukba az Ő szellemét. Járt mostanában minden katolikus templomban a kegyelembe öltözött lelkeknek ez a fenséges processziója. Ismételjük meg a jövőben is sokszor ezt a körmenetet, amelynek egyik állomása az Úr asztala, a másik pedig az a katolikus élet, amelyen kibontva leng az Oltáriszentség zászlaja.

Az elért eredménynél meghajtjuk a zászlót a Szentostyában szerényen elrejtőzött Megváltónk előtt és áldását kérjük az egyedül Érette vállalt munka folytatására, alázatosan könyörögve Előtte azért a kegyelemért, hogy törekvéseinket mindenütt megértsék és emellé az öreg központi zászló mellé szeretettel csallakozzanak az egész ország oltáregye-

sületeinek összes lobogói: örüljenek velünk együtt és dolgozzanak velünk együtt. *Egyesült erővel szolgáljuk a szentségi Jézus ügyét és mozdítsuk elő kölcsönös megértéssel és krisztusi testvériséggel dolgozva az Ő dicsőségét.*

Ennek az eszmének diadaláért bontsuk ki a zászlót és dolgozzunk fáradhatlanul.
Dr. Mátrai Gyula.

ANGYALMUNKA

Irtta: Volper Karolin.

A két kezem ma angyalmunkát végez:
Díszítjük az oltárunkat.

S mint Jézuskának ügyetlen cselédjét
Szelid angyalhang tanítgat:

«A lepel vásott, foszló, nem hibátlan,
Ezt tegyük fel az oltárra?»

Itt a lelkem fehér menyasszony játyla,
Angyalkám, borítsuk ezt reája.

«Nézd a virágot, csak most tépted
S már mintha szirma hullana.»

— Apró erények illatos virágát
Kötöm velük csokorba ma.

«A gyertyák fénye, nézd, mily halvány, gyenge.
Ezt adjuk csak az örök Fénynek?»

Ég a szívem szent piros fényben,
A szeretefnek lobogó tűzében.

Az Úr oltára végre mégis szép lesz.

A feltámadás körülményei.

A FELTÁMADÁS ténye hitünknek alapja, örök boldogságunknak záloga. De a feltámadás körülményei is fontos s reánk nézve vigasztaló tanulságokat foglalnak magukban. Krisztus Urunk ugyanis korán reggel, tavasszal, egy kertben támadt fel.

I. Korán reggel. Amikor keresztre szegezték, sötét lett az ég, ijesztő éj látszott a földre borulni. A nap elrejté tüzes arcát, nem nézhette végig Teremtőjének szörnyű haláltusáját. Mire kiszenvedett, mire élettelen testét levették a keresztről, a nap letűnt a láthatárról: csendes éj lett a földön. És éj sok lélekben is. Még az apostolokéban is. Mintha hitük világa kialudt volna. Csak gyenge mécs volt az és kevés volt az olaja. De vasárnap megváltozott ez a sötét kép. Korán reggel világos lett a sötét sír. Krisztus feltámadott! Teste élt és ragyogott, mint egyszer a Tabor-hegyen és ez a tündöklő ragyogás szerteverte azt a másik éjt is, mely a lelkekre borult volt. Kivilágosodtak, mint hajnalkor a természet. Aki Jézust bírja, nem jár sötétségben!

Miként a természetben napsugaras nappal után sötét éj következik, úgy borul a lélekre is sokszor az élet örömei után a szenvedés éjszakája.

Lelki és testi szenvedés. Közös sorsa ez Éva gyermekeinek. De a szenvedés éjszakájában is világos, fényes lehet a lelkünk, ha Krisztus kezeiből vesszük át a szenvedést és vele együtt viseljük el azt megadással és türelemmel. Ne engedjük be tehát lelkünkbe a kislelkűségnek éjszakáját! Ha Krisztus szenvedett, mi sem mehetünk be az ő dicsőségébe szenvedés nélkül. S ő nem hagy el a szenvedésben, sőt talán akkor közelebb áll hozzánk, mint az öröm óráiban. És szenvedésünk türelemmel elviselve, nem is esik hiába. Nem is tart örökké, mert Jézus egy végtelenül szerető atya, aki véget vet a szenvedésnek, mikor legjobbnak látja. Csak olyan lelkek, melyek a szenvedésben nem tapadnak a kereszten függő Jézushoz, sötétülnek el a kripták ijesztő sötétségével. Szünetünkben egyesülünk az Úr Jézussal, hogy lelkünk el ne sötétüljön soha!

Van más éj is a lelki életben: a kísértés. Denevérszárnyakon röpül körül s amely lélek beereszti ezt a feketeszárnyú madarat, elsötétül. Ne eresszük hát be soha a lelkünkbe! S ha soká támad ez a «fekete sereg», mutassuk meg neki Jézust, ki a szívünkben, mint élő monstranciában trónol. Bátran emeljük fel ezt a biztos védőpajzsot és megismétlődik szent Klárának esete, aki a felemelt monstranciával futásra kényszeríté a szaracénokat. Ha pedig soká kínoznak e sötét támadások, ne féljünk! Krisztus sírjára is csak harmadnap virradt meg a feltámadás öröme és dicsősége! Lesz a mi lelkünkben is újból reggel, — várjuk ki türelmesen.

II. Tavasszal. Tavasz a természet újjáéledése a téli halál után. Télen erdőkön-mezőn semmi élet. Mintha temetőben járnánk, a halál országában. De mikor a tavasz éltető szele suhog végig a természetben, megcsókolva fát és bokrot, mindenütt az élet jeleivel találkozunk.

Krisztus feltámadása is tavaszt hirdet nekünk, halandóknak. Az élet nyarára is tél következik, — meghalás. De ez a tél sem tart örökké. Az «örök» nyugalmat nem a földben pihenő testnek, hanem a léleknek kívánja az Egyház. A test nem is marad örökké a sírban. Mikor minden élet le lesz tarolva és el lesz temetve, jön majd a nagy tavasz: a feltámadás. Az Úr angyalának harsonaszava lesz az a tavaszi szél, melynek érintésére megelevenednek majd a sírok és élni kezdenek újból a holtak, most már meghalást nem ismerő életet. De vajjon boldog vagy boldogtalan élet lesz-e az a halhatatlan élet, teljesen tőlünk függ. Bűnös élet nemcsak a testi, a földi életet rabolja el tőlünk, hanem a boldog örök életet is. Ellenben tiszta, erényes, önmegtagadó krisztusi élet a boldogok életét biztosítja számunkra a mennyországban. Ki ne akarná ezt az életet elnyerni?

III. Kertben. Arimathei József kertjében volt az a sziklába vájt sír, melyben Jézust eltemették. Ennek a kertnek virágai közt jelent meg Jézus Magdolnának is. Kertésznek is látszott. Ő valóban az. A paradicsomi bűn

nyomán csupa gaz és bojtornán verte fel a lelkeket. Jézus háromévi nehéz munkával feltörte ez őszugart, bevetette evangéliumának arany-magjával s megöntözte vetését szentséges vérenek piros harmatával. Ahol addig pusztaság volt, a lelkek világában virágos kert nyílt csodás virágokkal, minőket sem addig nem ismert a világ, sem azóta semmiféle más fán nem bírt teremni: a különböző erények virágai.

S e páratlan virágfűzér felér attól a kertől, ahol feltámadt, egészen mihozzánk. Most is vannak virágkoszorús lelkek, most is élnek szentek az Egyházban. Az elmúlt esztendő valóban szent esztendő volt: bőven teremt szenttéavatásokat. És most is folynak szenttéavatási pörök Rómában.

Örvendezzünk és adjunk hálát Istennek, hogy minden érdemünk nélkül mi is Krisztus kertjében állunk! Mutassuk ki hálánkat azzal, hogy bőven teremjük a jócselekedetek virágait és gyümölcseit! Ily étellel jól készülünk a boldog feltámadásra!

Budapest.

Dr. Babura László.

Hegyek és halmok, dicsérjétek az Urat!

AKATHOLIKUS vallás világot-átható erejének egyik legkedvesebb megnyilvánulása, hogy a Megfeszített Istenember képe: a feszület, meg a Szent Szűz szobra, meg az angyalok s a szentek képei nem maradnak meg a templomban, hanem kivonulnak az utakra és erdőkbe, megszentelik jelenlétükkel a hegyek csúcsát s a patak partját. Benépesítik az egész határt.

Az Ó-Testamentum beszélt nekünk az első ilyen Istenre figyelemzetű építményekről. Elmondja, hogyan támad a lélekben az *oltár-emelés vágya*.

Megsejtik az Isten közelségét, álmokban és víziókban felismerik az ő szimbolumait, küzdenek az erős Istennel, aki meglátogatja őket. Aztán felállítanak egy követ azon a helyen, ahol meglátogatta őket az Isten és azt mondják: «Valóban, itt az Isten háza legyen!»¹

Egy pátriarka jár országról-országra. Gondolatai befogadják az eget s a földet. A nyájnak kövér legelőt keresnek és keresik az igaz Istent. És akkor királyian magányos lelkét éberén és álomban elfogja valami, egy kép vagy valami hatalmasság, olyan erős és határozott, amelyet eddig sohasem ismert: az Isten átélése boldog látásban vagy, fájdalmas küzdelemben, vagy édes belenyugvásban. Háromszor boldognak mondja a lélek azt a helyet, ahol ez történt. Nem talál emberi szavakat. Néma

¹ Jákob.

követ keres, melynek örök hallgatása legtiszteletteljesebb módon tanuskodhat az Isten és a föld érintkezéséről.

Ez a jelentősége annak, hogy annyi szent helyet találunk katolikus

vidékeken: hegyen és völgyben, utakon és ösvényeken felállítanak a hívek egy-egy fészületet vagy szobrot. Ezek mind arról tanuskodnak, hogy valakit meglátogatott az Isten, hogy valaki közel érezte Őt magához. Vándor, ha arra jársz, vedd le a kalapod. Ahol Isten egyszer nyilat-

koztatta ki magát: ott örökké megmarad. Az Ő közelsége az, ami ilyenkor körülveszi a szívedet.

Kedves Elnök, gondoltál-e arra, hogy a községek határába tartozó fészületek és szobrok, kegyképecskék és kápolnák szintén a te szerető gondozásodra várnak? Milyen szomorú egy olyan festetlen fájú, rozsdás bádogfeszület. Milyen szomorú, hogy dudva, túske, gaz veszi körül a Szűzanya szobrát. Milyen szomorú, hogy nincs közelében egy térdeplő vagy egy padocská, amely csendes imára és magábaszállásra hívja a járó-kelőt!

Hogy úgylis elromolna minden? Hát újból meg kell csinálni, hiszen az Úr Isten is mindig újra és újra helyreállítja a maga képét a mi lelkünkben, pedig de sokszor rontjuk el bűneinkkel!

Úgy gondoljuk, minden községben akad ember, aki szívesen fogad el «gyermekének» egy ilyen útszéli szent-helyet. Megfizeti neki az Isten! Szeretettel köszönt

Központi.

Mindenkié és senkié.

Epaminondas, a kiváló thébai államférfi és hadvezér a Mantineianál (362. Kr. e.) vívott csatában egy dárdától halálosan megsebesült. A haladókli hadvezérnek a barátai panaszképen azt emlegették, hogy nem hagyott maga után gyermekeket. *Epaminondas* így felelt: «Hátrahagyok két halhatatlan leánygyermeket: a *Leuktra* (371. Kr. e.) és a *Mantineia* mellett vívott ütközeteimet».

A kath. Egyház papjai szintén harcosok, az Úr hadseregének, a hívők nagy seregeinek tisztjei. Minden kath. papra vonatkozik a próféta igéje: «Az Úr őrállásán vagyok én, állván szüntelen napestig és őrhelyemen vagyok, állván egész éjeken át». (Iz. 21.)

Már most a hívők körében is elhangzik héba-korba olyan megfontolatlan megjegyzés, hogy több okból is valahogy jobb volna, ha a mi papjaink is engedélyt nyerhetnének családi szentély alapítására.

Ezzel szembe szögezzük le azt a költőleg megalapozott nézetet, hogy a coelibatus, a papi nőtlenség *apostoli intézmény*. Az édes Jézus, aki földönjártában mindenkié volt és senkié, apostolokat választott, akik «mindenüket elhagyván, követék őt». (Lk. 5.) Az Úr Jézus különösen kedvelt apostola a liliomtisztá szent János volt. Szent Pál apostol, midőn a szűzi életről szól, ezt mondja: «Akarnám, hogy mindnyájan úgy lennétek, mint én vagyok». (1-Kor. 7.)

Mese, legenda az, hogy VII. Gergely pápa «rendelte» volna el, vagy «hozta» volna be a papi coelibatust. Hiszen már 750 évvel VII. Gergely előtt, a 305-i elvirai spanyol nemzeti zsinat rendelkezik a coelibatusról. VII. Gergelyig több mint kétszáz zsinati és pápai határozat sürgeti a coelibatust.

Jó az, helyes és szükséges az, hogy a kath. pap életelvét úgy fogalmazzák meg: mindenkié és senkié! «Aki feleség nélkül vagyon, azokról szorgoskodik, melyek az Úréi, mint tessék az Istennek — mondja szent Pál. Aki pedig feleséges, azokról szorgoskodik, melyek e világiéi, mint tessék feleségének és megoszlott». (1 Kor. 7₃₂ sk.) Az egyedülálló pap mondhatja igazán szent Pállal: «Mindennek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek». (1 Kor. 9₂₂.)

Mindenesetre a fönséges papi hivatását az örök Főpap, az Úr Jézus osztogatja: «Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket». (Jn. 15₁₆.) A papi szent hivatás jó betöltéséhez annyira szükséges szüzi életről pedig ezt hirdeti az Úr Jézus: «Nem mindnyájan fogják fel..., hanem akiknek adatott... Aki felfoghátja, fogja fel». (Mt. 19₁₁ sk.)

Papjaink élete a szent hivatásukkal járó coelibatussal, nem unalmas, nem száraz, nem egyhangú élet! A hivatásának komolyan élő kath. pap szíve-lelke oly és annyi őszinte örömeiket élvez, amelyekről fogalmuk sincsen azoknak, akik az ideális papi életet közelről nem ismerik! A papnak apostoli működésével az örök boldogságra megmentett lelkek a pap «halhatatlan gyermekei». Epaminondas minden ragyogó fegyverténye elhomályosul egyetlenegy üdvözült lélek ragyogó szépségéhez képest.

Ezekután nagyon megérthetők Cordula Peregrina († 1917) költőnő igaz szavai (amelyeket még protestáns korában vetett papírra!): «*Ein verheirateter Priester — der blosser Gedanke ekelt mich an!*» (Nős pap — már a pusztá gondolata is visszataszító számomra!)

Igen, legyen a mi papságunk mindenkor független, liliumtisztá papság. A legméltóságosabb Oltáriszentség: «a szüzeket termő bor» biztosítsa papságunk szeplőtelen lelkületét. Minden kath. pap élete valósítsa meg, bizonyítsa az annyira kívánatos, szükséges életelvet: a kath. pap e földön mindenkié és senkié!

A buzgó hívek értsék meg a papi liliumtisztaság óriási jelentőségét és védjék meg tőlük telhetőleg azt.

Dr. Hidasi József.

Kiállításunk. Oltáregyesületi életünk legkimagaslóbb eseménye a március 18-án ünnepélyesen megnyitott kiállításunk. Egy esztendő munkája és fáradsága ez, amelyet Isten bőségesen megáldott.

Mikor a kiállítás rendezéséről hallottunk, attól féltünk, hogy nem lesz mit kiállítani s mikor a szekrényekből a sok szép holmi előkerült, *kicsinynek bizonyult a nagyterem, megtelt az egész kápolna, sőt jutott belőle még a folyosóra is, ahol hosszú sorban állottak az albával és miseruhával, felonnal vagy paláستtal felöltöztetett állványok.* Művészien volt földszíve csupa lilafehér stólákkal a kápolna bejárata: belülről valóságos diadalkapu benyomását keltette. Bent a teremben négy baldachin alatt oltár, oltárszekrények, szent edények: kelyhek és szentségmutatók. A falak mindenütt fehér vászonnal bevonva és tele voltak aggatva mindenféle egyházi öltözetekkel. Valósággal ámulatba ejtett minden belépőt

az a gazdagság, amelyet löbnyire szegény emberek szeretete hozott össze. A figyelmet különösen lekötötte a szent gellérthegyi lourdesi Szentség-kápolna számára följánlított, kitűnő anyagból, művészi szabással készített borromei miseruhák csoportja (minden színből egy) a lourdesi Szent Szűz szobra körül elhelyezve.

A gyengélkedő Bibernok-hercegprímás úr öeminenciája helyett a megnyitást és a tárgyak megáldását *Szmrecsányi Lajos* egri érsek úr öexcellenciája végezte, aki négy óra előtt öt perccel érkezett meg a központi házba.

Megjelent *Anna királyi hercegasszony* és *Horthy Miklósné* öfömméltósága, az Oltáregyesület központi vezetősége és terjesztőnöi is teljes számban.

A nagyméltóságú püspöki kar tagjai közül *Fetser Antal* győri, *Mikes János* gróf szombathelyi, *Glattfelder Gyula dr.* csanádi és *Hanauer Á. István dr.* váci megyés-

püspök és *Kriston Endre* felszentelt püspök. A főtisztelendő papság is szép számban volt képviselve.

A megnyitásra és a tárgyak megáldására dr. *Mészáros János* prelá-tus-kanonok, budapesti általános érseki helytartó, az Oltáregyesület országos főigazgatója kérte föl Eger fenkölt gondolkodású érsekét. E beszédben megemlékezett a bíboros főpásztorról, az Oltáregyesületben folyó buzgó munkáról és annak az óhajának adott kifejezést, bárcsak a többi egyházmegyék is olyan kapcsolatba lépnének az országos központtal, mint épen az az egyházmegye, amelynek főpásztorát az érsek úr öngyméltóságában köszönheti.

Szmracsányi érsek úr öccellen-ciája keresetlen közvetlenséggel válaszolt: azt teszi, úgymond, amit helyében az a bíboros főpap tenne, akinek jelenlétét legnagyobb sajnálatunkra nélkülöznünk kell. Köszönetet mond a nemes szívek hűségese munkájáért és Isten áldását kívánja az Oltáregyesület további működésére.

Majd egyházi ruhákat öltve, a jelenlevő papság asszisztenciája mellett körüljárva, megáldotta a tárgyakat.

Az áldás után kedvesen elbeszélgetett a megjelentekkel és Subik Károly c. kanonok kíséretében 3/45 órakor hagyta el a kiállítást.

A tárgyak megáldása után dr. Hanauer Á. István váci püspök úr öméltósága volt szíves konszekrálni a kelyheket, amelyek közül 1—1

dr. *Glattfelder Gyula* csanádi és dr. *Rott Nándor* veszprémi püspök urak ajándéka volt. Ezenkívül mindketten 1—1 misekönyvet is adományoztak.

Március 19-én fölkereste a kiállítást *Orsenigo Cézár* pápai nuncius öngyméltósága is. Meglepetéssel és nagy meglelégedéssel vette tudomásul, hogy a kápolna oltára fölött balról kiállított, selyemmel gazdagon hímzett palástot, a nunciatura kápolnájának szánta az Oltáregyesület. «Igazán méltó lesz a Szent-anya követéhez» mondotta.

Kiállításunkon látható volt az a gyönyörű fehér teljes ornátus (1 palást, 1 kazula, 4 dolmatika), melyet herceg Hohenlohe Klodvigné, a tavalyi kiállításnak s most az ideinek is legbőkezűbb pártfogója, adományozott az Örökimádás-templom részére.

Kiállításunknak igen sok látogatója volt s egészen március 21-éig volt nyitva.

A kiállított tárgyak a kérvények szerinti rendeltetési helyekre jutnak és március 23-ika óta állandóan átvétel alatt vannak. A legtöbb már húsvétra rendeltetési helyére jut.

Milyen öröm lesz a szegény hitközségekben, ahova új egyházi szerelvény érkezik és a pap már nem elnyűtt, hanem a szentségi Úr Jézus-hoz méltó öltözetben éneklí a húsvéti Alleluját. *Legyünk apostolai az Oltáregyesület ügyének, beszéljünk az elért eredményről, ajánljuk ujságját, az Örökimádást előfizetésre minden ismerősünknek.*

(Számszerinti kimutatást minden év végén hoz az Örökimádás, azért most nem is soroltuk fel, hogy mi-ből mennyit állított ki az Oltár-egyesület. Csak annyit jegyzünk meg, hogy a szerény adományokból szerzett anyag földolgozva, sok száz milliót képviselt.)

Kis Teréz zászlajára újabb adományokat kaptunk a következő sorok kíséretében. «Tisztelt Szerkesztőség! Az oltár-egyesületi folyóiratból tudomásomra jutott, hogy a Kis Teréz zászlóra gyűjtés indult, melyet megszívlevél indítványomra mi is egy kis házigyűjtést rendeztünk. Az összeg ugyan kicsi, de jó szívvvel adta mindenki. Fogadják tőlünk T. Szerk. olyan szívesen, mint amilyen szívesen mi adjuk, Maradtam szívb. üdvözlettel Kovács Kálmán olt. egyes. elnök.»

A gyűjtőívén 185.000 K, egy má-

sik gyűjtőívén 20.000 K, Nagy Elek-nétől külön 100.000 K, Kremmer Jánostól 56.000 K, özv. Eminer Kornélnétől hálából Wachtel Etelkának Istennel való kibéküléséért és lelke nyugalmaért 200.000 K. Isten fizessen meg érte Terézke mennyei rózsáival!

*

Több beszámolórról, új könyvekről és apróságokról a májusi számban.

Április 18-án

azon alkalomból, hogy most 25 éve érkeztek meg Budapestre az első Reparatrix-szerzetesnők, az Örökimádás-templomban délelőtt 10 órakor ünnepi szentmise lesz, melyet dr. Mészáros János prelátus-kanonok, az oltár-egyesületi központ főigazgatója végez. Ugyanaznap délután 1/6 órakor dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök mondja a szentbeszédet és ugyanő tartja az ünnepi áldást.

SION HEGYÉN.

Fordította V. A. Kümmel Konrad: «Die heilige Jugendzeit» című munkájából.

1860 április 5-ének kora hajnalán történt. A szent Nagycsütörtök napja felkelőben volt. Három óra elmúlt. Jeruzsálem szent városát még éj borította. A ferencrendiek kolostorának kapujában két sötét köpenybe burkolt magas alak állott s egy fráter, kezében lámpával.

— Isten velük, Pater Maurusz, Pater Placidusz! — szólt a franciskánus, ki kaput nyitott, hogy kibocsássa őket.

— Isten adja, hogy minden jól végződjék. A terv kockázatos, de Isten dicsőségét szolgálja s ha sikerül, oly boldogság részesei lesznek, melyet, mióta Jeruzsálem a hitetlenek kezében van, még senki el nem ért.

Mélyen megindulva, mélységes komolysággal búcsúzott a két bencés atya.

— Imádkozzék az akadályok elhárításáért — suttogták, aztán búcsúvettek s eltűntek a sötétben.

Félóra mulva a német zarándokok házából egy kis, tíz-tizenkét tagú csapat indult útnak Jeruzsálem néma utcáin. Elöl egy lámpahordó, aztán két ferencrendi atya, majd egy szerzetes, hosszú szakállal s kifejezetten keleti arcvonásokkal, négy elfátyolozott nő s a két benedekrendi, végül egy tekintélyes külsejű pap, kinek mellén néha-néha püspöki kereszt tűnt elő s még néhány rendtestvér.

A preláthus Monsignore Speccapietro érsek volt, azidőben a Szentföld rendkívüli pápai vizitátora; a két franciskánus a Szentsír őrségéhez tartozott, a keleti szerzetes Pater Ratisbonne, a római boldogságos Szűz oltára előtt oly csodás módon megtért izraelita; a két benedekrendi Walter Maurus és Placidus atya, vérbeli testvérek a kölni kerületből, a római Szent Pál-kolostor szerzetesei. A négy nő egyike Nikolai Paulina marquise, ki szent hírből élt és halt meg. A másik egy királyi fenség, Hohenzollern-Sigmaringen Katalin hercegnő; ő volt a lelke az egész vállalkozásnak, mert ő adott kifejezést azon merész, sőt mondhatni, halálraszánt kívánságnak, melynek kivételére íme mindnyájan elindultak.

A vágy, mely már régen hevítette Pater Maurus szívét, teljesült. A hercegnő maga eszközölte ki az engedélyt a két testvér számára, hogy szentföldi útjára őket kísérőül és lelki vezetőül magával vihesse. Az engedély megadatott s így már több hetet töltöttek a szent városban, hogy itt a Megfeszítettnek iskoláját járják s hogy e helyről, melyen drága vére az emberiségért elfolyt, a hivatás kegyelmét s vállalkozásuk áldását Németországba vigyék.

Minden áhitatuk és lelki épülésük koronáját a mai éjszakának, azaz a mai Nagycsütörtök reggelének kellett megadni.

Nem kevesebbről volt szó, mint azon tervről, hogy az éjjel a sion-hegyi Utolsó Vacsora termében, tehát ott, ahol az Üdvözítő tanítványai-val az utolsó vacsorát ünnepelte, a nagycsütörtöki mise olvastassék és ott, hol ő maga nyújtotta legtisztább anyjának, apostolai- és tanítványainak a legelső szentáldozást, ugyancsak a húsvéti áldozás elvégeztessék.

E merész terv kivitele szinte lehetetlennek látszott. S mégis az előkészületek könnyebbek voltak, mint hinnők. A Szentföld őre, a jeruzsálemi franciskánusok guardiánja, kinek engedélye mindenekelőtt kívántatott, azonnal beleegyezését adta; maga ment azon dervis-kolostor főnökéhez, aki az Utolsó Vacsora termét, mint mecsetet bírja s megkérte, engedné meg néhány keresztény zarándoknak, hogy a teremben kora reggel ájtatosságukat végezhessek; a dervis nem vonakodott s így az út nyitva állott.

A szentáldozáshoz szükséges eszközöket az érsek szolgálja hozta, ki a lámpával elől járt. A kis karaván végre elérte a Sion-kaput.

A kapu e korai időben még zárva volt. A szolgál felköltötte a

török őrkatonák egyikét, kik a csarnok alatt egymás mellett fekvé aludtak s jelezte, hogy nyisson kaput. A katona eleinte vonakodott; azonban a baksis hatására azonnal előkereste a kulcsesomót s a kapu csikorogva kitérult. A zarándokok kiléptek rajta s most a Sion-hegy azon részén állottak, mely Jeruzsálemen kívül fekszik.

Körülbelül hajnali öt óra volt; a közeli Olajfák hegye felől már a kelő nap első sugarai köszöntöttek. A kis karaván tovább indult, jobbra hagyván az örmény kolostort a Salvator-templommal, melynek helyén állott az Üdvözítő idejében a főpap háza, melynek előcsarnoka tanuja volt Péter tagadásának.

A menet most egy épülettömbhöz közeledik, mely fölé egy kupola és egy török minaret (az imaórák kikiáltására szolgáló torony) emelkedik; az ifjú nap ragyogó bíbora dicsfényként fogja körül az épületet.

Ez az Utolsó Vacsora szent helye.

A hatalmas kapu kis szárnyajtója nyitva; a zarándokok hallgatva lépnek a kapubolt elé. Halálos csend mindenfelé; és ez nem csoda, a törökök az első, mély álomba merültek. Most van az ő Ramadán, vagyis böjti hónapjuk; ilyenkor a muzulmánoknak egész nap nem szabad ennie, csak este van megengedve, hogy jóllakják. Azonban segít magán: éjszakát csinál a naphól s az éjszakából nappalt; éjjel ébren van, eszik, iszik és vigad, gyakran a legkicsapongóbb módon, míg négy órakerreggel az ágyúlövés jelzi a böjti idő, a nappal kezdetét. Ekkor a török nyugodni tér s átalussza a böjt idejét. Így nem csoda, ha minden halálcsendes, bár itt a reggel.

A zarándokok most ajkalkertette udvarhoz érnek; odaát van a szentély; kintről egy kőlépcső vezet az Utolsó Vacsora termének ajtajához. Ekkor jelt adnak egymásnak. Oldalt a kapucsarnokban egy elfátyolozott, mozdulatlan nőalak áll, fekete szeméit rájuk szőgezve. De nem szól, nyugodtan engedi őket a kőlépcsőn felmenni. Az ajtó csak be van hajtva; megnyílik s a keresztény csapat egyenesen a szentélybe lép, a «felső emelet termébe», mint az evangélium mondja, a vacsoraterembe.

Itt időzött tehát Jézus Krisztus, Isten emberré lett fia, személyesen, élete utolsó estéjén. Itt imádkozott, itt tartotta búcsúbeszédeit; itt járt, itt mosta meg az apostolok lábait; itt tartotta a szent lakomát a zsidók törvénye szerint s hozta legelőször a legszentebb áldozatot, tartotta meg az ő isteni primiciáját, alapítá a szentmisét, minden idők tiszta eledel-áldozatát az egész világ számára; itt nyújtotta övéinek, még Judásnak is, az első szentáldozást; itt időzött utoljára halála előtt választottai közt, hogy aztán innen átvonuljon az Olajfák hegyének mélységes szomorúságába... S mindezt az Úr ugyanezen a napon tette — a kereszténység első Nagycsütörtökén több mint ezerkilencszáz esztendő előtt...

A termet ugyan ma gótikus boltozat íveli át, melyet két, hasonló stílusú oszlop támaszt; az ajtók és ablakok is a késői építkezésre vallanak; mindez azonban semmit sem változtat azon a tényen, hogy itt az utolsó vacsora színhelye. Hiszen a többi, bethlehemi, názáreti, jeruzsálemi szent helyeket is a későbbi időkben gazdagon felszerelték templomokkal, oltárokkal.

Szomorú és szívethasító fájdalmat kelt azonban, mily nagyon elhanyagolják a hitetlenek a világ ezen legszentebb templomát. Por és szenny fedi a talajt, a falak kiugrásait; egy, a padló kőkockáira terülő szegényes szalmaszőnyeg, néhány zsinórra fűzött strucctojás, pár nyers és értéktelen egyéb tárgy adja a terem minden díszét; mondhatatlan gyász borong a lealacsonyított helyen.

De a zarándokok szívét mégis csendes, szent öröm telíti, miközben felkészülnek a szentmise-áldozat bemutatásához szükséges, titokban idehozott egyházi eszközök felállítására.

Halkan súgja a zarándokok egyike szomszédjának: «1517-ben ünnepelték itt a franciskánusok az utolsó Nagycsütörtököt; háromszáznegyvenhárom esztendő után, tehát a mai napon tartatik e helyen ismét egy szentmise».

De az ajtó hirtelen feltárul; egy fiatal, tán húszéves török rohan be egy sereg gyerekekkel; ünnepélyesen tiltakozik a keresztények minden vallásos tevékenysége ellen — mert ez a török imaterem «megszentség-telenítése» volna...

Aztán ottmarad, mint őrszem, hogy a keresztény csapat minden lépését megvigyázza. Az egyik ferencrendi testvér, maga is arab, hozzálép, hogy saját nyelvén megkérlelje — mindhiába. Még a felajánlott pénzt is visszautasítja. Egyik-másik zarándok térdre hull, hogy Istenhez könyörögjön, adna meg nekik mégis azt a nagy kegyet, melyhez már oly közel voltak. Ekkor hirtelen feláll a hercegnő s int a két nőnek; ezeknek csillapító szavak mellett végre sikerül a fanatikus ifjút a terraszra vonni, hol mégegyszer kérelmek. S ime a királyi hölgy eléri ezt, ami a többinek nem sikerült. A török rábeszélte magát s megígéri, hogy félórát vár kívül a terrasz ajtaja előtt; sőt ígérete zálogául kezét ad a hercegnőnek.

Már most a kis, hordozható oltárt a legnagyobb sietséggel egy háromlábúra állítják, rá a feszületet s a gyertyákat, az egyik benedekrendi atya az oltár mögé térdel s azt támogatja; most az érsek, immár a fehér papi öltözetben odalép és megkezdí a lépcsőimát; a két testvér, Maurusz és Placidusz bencésatyák minisztrálnak. A mise gyorsan halad. Az érsek már belefog a Gloria imádságába.

De az egyszerre félbeszakad. Hangja elakad — szent meghatottságán

